

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

1 юли 1969 година*

По обединени дела 2 и 3/69

с предмет преюдициално запитване от Vrederechter, Antwerp (втори кантон), отправено на основание член 177 от Договора за създаване на Европейска икономическа общност, постъпило в Съда, по висящото дело пред упоменатия съд между,

Sociaal Fonds voor de Diamantarbeiders, Antwerp,

ищец,

и

SA Ch. Brachfeld & Sons, Antwerp,

(дело 2/69)

Sociaal Fonds voor de Diamantarbeiders, Antwerp,

и

Chougal Diamond Co., Antwerp,

(дело 3/69)

преюдициално решение относно тълкуването на членове 9, 12, 13, 18, 37 и 95 от упоменатия договор,

СЪДЪТ,

в състав: г-н R. Lecourt, председател, г-н A. Trabucchi (докладчик), г-н J. Mertens de Wilmars, председатели на състав, г-н A. M. Donner, г-н W. Strauß, г-н R. Monaco и г-н P. Pescatore, съдии,

генерален адвокат: г-н J. Gand,

секретар: A. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

---

* Език на производството: нидерландски.

1. С решение от 24 декември 1968 г., постъпило в деловодството на Съда на 16 януари 1969 г., Vrederechter на втория кантон на Antwerp е внесъл в Съда, по смисъла на член 177 от Договора няколко въпроса, засягащи тълкуването на членове 9, 12, 13, 18 и 95 от Договора за ЕИО.

2. С изключение на въпрос 5 в), целта на тези въпроси по същество се състои в искане за изясняване на концепцията за такса, имаща равностоен ефект с този на мито по смисъла на членове 9 и 12 от Договора за ЕИО и на обхвата на забраната, съдържаща се в нея.

3. Същата цел присъства и в позоваванията на членове 18, 37 и 95 с оглед на сравнението и разграничаване на членове 9 и 12.

4. Затова тези въпроси трябва да бъдат разгледани в своята цялост.

5. Съгласно член 9, Общността се основава на митническия съюз, изграден върху забраната за въвеждане между държавите-членки на мита и на “всякакви такси с равностоен ефект” и приемането на Обща митническа тарифа в отношенията им с трети страни.

6. Член 12 забранява въвеждането на „нови мита върху вноса... или на всякакви такси с равностоен ефект”.

7. Систематичното място на тези членове в началото на частта от Договора, посветена на “основите на Общността”, като член 9 е първата разпоредба, която се явява в началото на раздела, занимаващ се със „свободното движение на стоки” и член 12, разположен в началото на частта за „премахването на митата между държавите-членки”, е достатъчно да разкрие фундаменталната роля на забраната, предвидена в тях.

8. Важността на тези забрани е такава, че за да предотврати тяхното заобикаляне посредством различни митнически и фискални мерки, Договорът е имал за цел да предотврати всеки възможен неуспех при тяхното прилагане.

9. Затова член 17 сочи, че забраните в член 9 също ще се прилагат към митата, които имат фискален характер.

10. Член 95, който се намира както в тази част от Договора, която разглежда „политиката на Общността”, така и в главата относно „фискалните разпоредби”, има за цел да предотврати всяко нарушение, което една фискална мярка може да причини в предвидените забрани, като забранява налагането върху вносните продукти на вътрешно облагане, надхвърлящо облагането на местните продукти.

11. Като забранява налагането на мита, Договорът не разграничава стоките в зависимост от това дали се конкурират със стоките в страната на вноса.

12. Така целта на премахването на митническите бариери не е само за премахване на техния защитен характер, тъкмо обратното. Договорът цели да придаде общ предмет и действие на правилото за премахване на митата и таксите с равностоен ефект, за да осигури свободното движение на стоки.

13. От системата като цяло и от общия и абсолютен характер на забраната на всички мита приложими към стоките, преминаващи между държавите-членки следва, че митата се забраняват независимо от всеки аргумент относно целта, с която са въведени и предназначението на дохода, придобит от тях.

14. Оправдаването на тази забрана се основава на факта, че всяко имуществено облагане – независимо от това колко е малко - наложено върху стока поради това, че тя пресича граница, представлява пречка пред движението на тези стоки.

15. Обхващането от забраната на митата на таксите с равностоен ефект, има за цел да допълни забраната срещу пречките пред търговията, създадени с тези мита посредством увеличаването на нейната ефективност.

16. Използването на тези две допълващи се концепции, цели в търговията между държавите-членки да се избегне налагането на каквото и да е имуществено облагане върху стоките, предмет на обмен между държавите-членки поради това, че пресичат национална граница.

17. Така, за да се придаде на една такса равностоен ефект с този на мито, е важно ефектът да се разгледа в светлината на целите на Договора в частите, разделите и главите, в които се намират членове 9 и 12, особено по отношение на свободното движение на стоки.

18. Като последица всяко имуществено облагане, независимо колко е малко и каквото и да е неговото предназначение и начин на прилагане, което едностранно е наложено върху местните или чуждестранните продукти поради факта, че пресичат граница, и което не представлява мито в точния смисъл на понятието, представлява такса с равностоен ефект по смисъла на членове 9 и 12 от Договора, дори ако не е наложено в полза на държавата, не е дискриминационно или няма протекционистичен ефект или ако продуктът, върху който е наложено не се конкурира с никой местен продукт.

19. От всички посочени разпоредби и от тяхната връзка с другите разпоредби на Договора следва, че забраната за нови мита или такси, с равностоен ефект, свързани с принципа за свободно движение на стоки представлява фундаментално правило, което, без да се засягат другите разпоредби на Договора, не позволява никакви изключения.

20. В това отношение от член 95 и последващите следва, че концепцията за такса с равностоен ефект не включва облагането, което се налага по същия начин в рамките на една държава върху сходни или сравними местни продукти, или най-малкото, което попада, при липсата на такива продукти, в рамките на общото вътрешно

облагане, или което има за цел да компенсира това вътрешно облагане в границите, предвидени с Договора.

21. Въпреки, че не е невъзможно при определени обстоятелства действителното предоставяне на една специфична услуга да се разгледа като аргумент за вероятно пропорционално плащане за въпросната услуга, това може да важи само в отделни случаи, когато не може да доведе до заобикаляне на разпоредбите на членове 9 и 12 от Договора.

22. Разпоредбите на Договора, предвиждащи упоменатите по-горе забрани, налагат точни и ясно определени задължения за държавите-членки, които не изискват никаква последваща намеса от властите на Общността или националните власти за тяхното изпълнение.

23. На това основание, тези разпоредби пряко предоставят права на засегнатите лица.

24. Като забранява прилагането на всякакво имуществено облагане на стоките, движещи се в рамките на Общността при пресичането на граница, Договорът не прави разлика между гражданите на държавите-членки.

25. Фактически Договорът забранява всяко облагане на вноса и износа между държавите-членки, независимо от националността на търговците, които могат да бъдат поставени в неравностойно положение от тези мерки.

26. Така при прилагането на тези разпоредби не може да се оправдае разликата, в зависимост от това дали въпросната мярка засяга негативно определени държави-членки и техните граждани или всички граждани на Общността, или само гражданите на държавата-членка, която отговаря за въпросната мярка.

27. С въпрос 5 в), повдигнат от Vrederechter от втори кантон на Antwerp, се пита дали новата такса върху вноса от всички чужди страни винаги се счита за забранена като несъвместима с Договора на основание, че би представлявала пречка пред създаването на Общата митническа тарифа.

28. Що се отнася до търговията с трети страни, Договорът не съдържа изрични разпоредби, сходни с тези, които забраняват налагането на такси, с ефект равностоен на този на митата в търговията между държавите-членки.

29. Съществуването на имуществено облагане различно от митата в тесен смисъл които, преди създаването на Общата митническа тарифа, са налагани от държава-членка към момента на вноса на нейна територия на стоките, идващи директно от трети страни, не действаше като пречка пред уеднаквяването на митническите тарифи на всяка държава-членка със ставките на Общата митническа тарифа.

30. Вярно е, че целите, които се постигат с уеднаквеното прилагане на Общата митническа тарифа от всички държави-членки в отношенията с трети страни могат да бъдат пречатствани от едностранното приемане или запазване на тези мерки от

държава-членка, особено когато принципът на свободно движение на стоки, в свободното обръщение в държава-членка би бил недостатъчен, за да предотврати действието на такива национални мерки.

31. При тези обстоятелства може да възникне въпроса дали Договора налага ограничения върху свободата на държавата да приема или да поддържа мерки, които могат негативно да засегнат действието на Общата митническа тарифа.

32. Въпреки това, този въпрос може да възникне единствено по отношение на периода след въвеждането на Общата митническа тарифа.

По съдебните разноски

33. Разноските, направени от Комисията на Европейските общности и от могат да бъдат предмет на възстановяване.

34. Доколкото това производство е фаза в производството висящо пред *Vrederechter, Antwerp* що се отнася до страните по него, решението относно разноските е от компетентността на този съд.

По изложените съображения,

СЪДЪТ,

като се произнася по въпросите, отправени от *Vrederechter, Antwerp*, с определение от 24 декември 1968 г. реши:

1. Концепцията за такса с равностоен ефект по смисъла на членове 9 и 12 от Договора за ЕИО включва всяка имуществена такса, различна от мито в тесен смисъл, наложена върху стоките в оборот в рамките на Общността по силата на факта, че те пресичат граница, доколкото тази такса не е позволена от особена разпоредба на Договора.

2. Без да се засягат ограниченията, които могат да се наложат, за да се постигнат целите на Общата митническа тарифа, имущественото облагане, различно от митото в тесен смисъл, прилагано от държава-членка преди въвеждането на тази тарифа върху стоките, внасяни директно от трети страни не е, според Договора, несъвместимо с изискванията, засягащи постепенното уеднаквяване на националните митнически тарифи с Общата външна тарифа.

Подписи

Произнесено на открито съдебно заседание в Люксембург на 1 юли 1969 година.

Подписи